

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Hacsavecz Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek, a dr. Baracsi M. Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen fuvardíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. február 28. napján kelt 6.G.41.099/2009/24. számú ítélete ellen az alperes részéről 25. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy az alperes töketartozását 2.365 (kétezer-háromszázhatvanöt) forintra leszállítja, ezt meghaladóan a keresetet elutasítja, mellőzi az alperes perköltségfizetésre kötelezését és a fenti marasztalási összeget meghaladóan a beszámítási kifogás elutasítását, egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a Fővárosi Ítéltábla a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 53.700 (ötvenháromezer-hétszáz) forint első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes 2006. július 3-án kelt okirat szerint ... pozíciószámon 2006. június 15-én megbízta a felperest 27 paletta elektromos főzőlap ... viszonylatában történő fuvarozásával. A fenti pozíciószámra hivatkozással a felperes 2006. július 3-án szállítmányozási megbízás visszaigazolást állított ki, és a fuvarfeladat teljesítésével a ...-t bízta meg; a CMR fuvarokmány kiállítására és a felrakódásra 2006. június 30-án került sor.

Az árut a kiszolgáltatáskor átvevő ... Kft. 2006. július 5-én a CMR fuvarokmányra rávezette, hogy a rakomány összeborulva érkezett, egy ... felborult, 62 katon csomagolása sérült, az áru esetleges sérülése nem zárható ki, a plomba sértetlen volt. Ugyanezen a napon a fentiekkel azonos tartalmú jegyzőkönyv felvételére is sor került az áru átvevője részéről.

Az alperes 2006. július 6-i levelében kérte a felperestől, közölje a kárszakértő várható érkezését, jelezte, hogy a ... Kft. megkezdte a tételes átvizsgálást.

A gépjármű vezetője, ... 2006. július 7-én írásban nyilatkozott a felrakodás körülményeiről.

Az alperes 2006. október 17-én közölte a felperessel, hogy a címzett sérült csomagolást állapított meg, a pontos kárérték 903,48 euró, melynek számítását külön okiratban, táblázati formában részletezte.

A felperes 2006. október 19-i fuvarfeladat teljesítésére - melyre az alperes 2006. október 11-én adott megbízást - hivatkozással 2006. december 11-i esedékességgel 634.344 forint fuvardíjról állított ki ... sorszámu számlát az alperes felé.

A ... Kft. az alperes felé 2006. december 22-én 228.409 forint kárról állított ki számlát, mely követelését beszámította az alperes felé fennálló tartozásába 2006. december 29-én.

Az alperes 2007. január 2-án kelt javaslatot küldött a felperesnek a júliusi törökországi fuvarozás során keletkezett 228.409 forint árukár kompenzálására vonatkozóan; a kárösszeget a 634.344 forintos fuvardíjról kiállított számla összegébe kívánta beszámítani, külön részletezte a kárszámítását, majd 2007. január 3-án 2007. január 8-i fizetési határidővel kiállította a 228.409 forint kártérítésről a számláját, jelezve, hogy annak összege a ... sorszámu felperesi számlából kompenzálásra került.

A fenti számlát a felperes 2007. január 31-én visszaküldte; megelőzőleg, 2007. január 23-án javaslatot tett a kár rendezésére, közölve, hogy a fuvarozó felelősségbiztosítója, az ... Rt. által elfogadott kárösszeg 97.380 forint, utalt a CMR 17. cikk 4/b), c) pontjai alapján fennálló mentesülésére.

A javaslatot az alperes nem fogadta el, 2007. február 6-án kelt levelében vitatta a felperesi mentesülésre vezető körülmények fennállását és a kárszámláját ismételtlen elküldte.

A felperes 2007. május 12-én felszólította az alperest a 634.344 forintos fuvardíjtartozásból fennmaradt 228.409 forint tartozás megfizetésére, eredménytelenül, ezt követően fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő 2007. július 19-én; az eljárás az alperes 2007. szeptember 4-i - beszámítás megtörténtére alapított - ellentmondása folytán perré alakult.

A felperes a keresetében 228.409 forint fuvardíjtarozás és annak 2006. december 12-től a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamata megfizetésére támasztott igényt, hivatkozva arra, hogy az alperes 2006. október 11-i megbízása alapján nemzetközi szállítmányozási és fuvarozási feladatot végzett ... viszonylatban, szerződésszerűen teljesített, az árut a címzett részére hiánytalanul kiszolgáltatta, az átvétel során kifogás nem merült fel. A teljesítése ellenére a kiállított 634.344 forint összegű fuvardíjszámláját az alperes a keresetben megjelölt összeggel csökkentve egyenlítette ki, hivatkozva egy másik fuvarfeladat hibás teljesítésével okozott kárra, melyet nem igazolt. Kereseti kérelme jogcímeeként a CMR 4., 6. cikkét, valamint a Ptk. 499. § (1) bekezdésében foglaltakat jelölte meg, azzal, hogy az árukárért a CMR 17. cikk 2. pontja szerint nem felel.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta a kereseti kérelemben megjelölt fuvarfeladat szerződészerű teljesítését, a fuvardíjszámla részbeni kiegyenlítését. Arra hivatkozott, hogy a keresettel érvényesített követelésbe beszámította a 2007. júliusi törökországi fuvarozás során keletkezett, felperest terhelő árukár összegét, melyet vele szemben a ... Kft. érvényesített; a megbízója felé történő helytállása okán a CMR 17. cikk 1. pontja, valamint a Ptk. 296. § (1) bekezdése szerint a beszámításra jogosult volt.

A felperes a beszámított követelés elévülésére hivatkozott a CMR 32. cikk 1., 2., 4. pontjaiban foglaltakat megjelölve; álláspontja szerint az alperes a sérülést a kárjegyzőkönyv szerint 2006. július 7-én észlelhette, azonban az elévülési időn belül a fuvarozást végző ...-vel szemben a kárigényét nem érvényesítette. Annak ellenére, hogy az alperes felé az elutasítás és az okmányok visszaküldése 2007. január 30-án megtörtént, vele a beszámítást csak 2007. szeptember 4-én közölte. Másodlagosan hivatkozott a kárigény összegének a bizonyítatlanságára, utalva arra, hogy az ... Rt. fuvarozó részére megküldött állásfoglalása szerint a kárigény 97.380 forintban elfogadható.

Az alperes vitatta a követelés elévülését, az elévülési idő az első írásbeli felszólítástól 2007. január 30. napjáig „szünetelt”, ezt követően, 2007. február 6-án a felperest teljesítésre felszólította, így a 2007. szeptember 4-én kelt ellentmondás előterjesztésekor a követelés nem évült el. Vitatta, hogy értesítenie kellett volna a beszámításról a ...-t, aki a felperes alvállalkozója volt, így hibás teljesítéséért helytállni tartozik a CMR 3. cikke szerint. Az ... Rt. kárösszegre vonatkozó nyilatkozata pedig ellenérdekeltsége okán nem vehető figyelembe.

Az elsőfokú bíróság 2008. november 10. napján kelt 6.G.41.788/2007/15. számú ítéletével - melyet a felperes igazolási kérelme folytán tartott tárgyalás eredménye alapján 2008. november 10. napján kelt 6.G.41.788/2007/16. számú ítéletével hatályában fenntartott - a felperes keresetét elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a 2009. június 4. napján kelt 10.Gf.40.159/2009/6. számú végzésével - részben eljárásjogi szabálysértés, részben a tényállás, a létrejött jogviszony feltáratlansága

okán - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárás során a felperes arra hivatkozott, hogy szállítóeszközzel nem is rendelkezik, így az alperes megrendelésére csak szállítványozóként teljesíthetett, az összegében változatlan követelése jogcímeiként a Ptk. 514. § (1) bekezdésében foglaltakat jelölte meg.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, vitatta, hogy a felperes szállítványozóként járt volna el, állította, hogy közöttük fuvarozási jogviszony jött létre, így a 2006. júliusi törökországi fuvarozás során bekövetkezett árukárért a felperest a CMR 17. cikk 1. pontja szerint kárfelelősség terheli; fenntartotta, hogy megbízója, a ... Kft. felé történő helytállása okán a Ptk. 296. § (1) bekezdése szerint jogszerűen számította be a felperes követelésébe a 2010. július 30-i előkészítő iratában részletezettek szerinti kárösszeget.

A felperes a beszámítás jogszerűségét vitatta, arra hivatkozott, hogy szállítványozóként a bekövetkezett árukárért fuvarozói kárfelelősség nem terhelheti, tekintve, hogy nem állnak fenn a Ptk. 520. § (2) bekezdésében foglalt feltételek. A Ptk. 517. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének pedig maradéktalanul eleget tett, a kárigényt a fuvarozóval szemben érvényesítette, annak eredményéről az alperest tájékoztatta, aki a ... fuvarozó biztosítója által tett kárrendezési javaslatot visszautasította. Hivatkozott a beszámítás összegének a bizonyítatlanságára is, állítva, hogy a kárszámítás több pontban ellentmondást és hibás számítási tételt tartalmaz, változatlan álláspontja szerint a kárösszeg legfeljebb 97.380 forint erejéig lenne elfogadható.

Fenntartotta a beszámítással szembeni elévülési kifogását, arra hivatkozva, hogy 2007. január 31-én az alperesi felszólamlással kapcsolatos okiratokat visszaküldte, a beszámítást csak a 2007. szeptember 4-i ellentmondásában közölte az alperes, ekkorra azonban a követelés már elévült, tekintve, hogy az időközbeni írásbeli felszólításokkal az elévülési idő nem kezdődött meg újra.

Az alperes a felperesi védekezés vonatkozásában kifejtette, a felperesnek a CMR 3. cikke szerint helytállnia kell a ... hibás teljesítéséért, a felperes az alvállalkozóval szembeni közvetlen kárigény érvényesítésére nem volt köteles. A beszámított követelés nem évült el; a CMR 32. cikkének 2. pontja szerint a felszólamlás írásbeli elutasítása csak az elévülési idő szüneteltetésének végét jelenti, az ezt követő írásbeli felszólítás ugyan már nem járhatott szüneteléssel, azonban ismét megszakította az elévülést. Az elévülési idő megszakítására az ügyben eljáró bíróság joga, azaz a Ptk. 327. §-a irányadó, így az elévülési idő valamennyi írásbeli felszólítással újból megkezdődött. Az alperes a felperest első alkalommal 2006. október 16-án, majd 2007. február 6-án szólította fel, ebből következően a 2007. szeptember 4-i ellentmondás előterjesztésekor a követelés nem évült el. Utalt arra is, hogy abban az esetben sem évült volna el a követelés, ha az alperes a felperes által hivatkozott 2007. január 30-i időpontot követően újabb felszólítást nem küldött

volna, tekintve, hogy az elévülési idő az első írásbeli felszólítástól 2007. január 30-ig szünetelt.

Az elsőfokú bíróság 2011. február 28. napján kelt 6.G.41.099/2009/24. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 228.409 forintot, annak 2006. december 12-től a kifizetés napjáig járó, minden naptári félév teljes idején az érintett félév előtti utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt mértékét, és 35.120 forint perköltséget; az alperes beszámítási kifogását elutasította.

Ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a peres felek között 2006. június-július fordulóján végzett áruszállításra milyen jogviszony alapján került sor; megállapította, hogy a tanúk kizárólag arra tettek egyező nyilatkozatot, hogy szóbeli megbízás alapján történt a szállítás megkezdése, az egyéb ellentétes előadások feloldására nem tettek indítványt, így a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján minősítette a szerződést. Az elsőfokú bíróság megállapította, 2006. június 30-án rakták meg a járművet, a felek akarata nem vitásan arra irányult, hogy az árut ... szállítsák, és a felperesnek, illetőleg az áru szállítójának a tényleges fuvarozáson kívül, egyéb tevékenységet nem kellett végeznie. Az alperes 2006. július 3-án fuvarmegbízást küldött, ebből nem vonható következtetés arra, hogy a szóbeli megbeszélésükön szállítmányozási szerződés létrehozásában állapodtak volna meg, kétségtelen, hogy a megbízást a felperes szállítmányozásként igazolta vissza, ezen időpontban azonban az áru már úton volt, így ezen nyilatkozata szerződésmódosítási ajánlatnak tekinthető. Az alperesnek nem volt érdeke a szerződés módosítása, és mert a felperes ténylegesen semmilyen szállítmányozás jellegű tevékenységet nem végzett, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes hallgatása nem tekinthető a Ptk. 216. § (1) bekezdése szerinti olyan alperesi ráutaló magatartásnak, amelyből szerződésmódosítási szándékára lehetne következtetni. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság szerint a peres felek között a Ptk. 488. § (1) bekezdése szerinti fuvarozási szerződés jött létre, melyre a Ptk. 506. § (2) bekezdésén keresztül az 1971. évi 3. számú tvr. (CMR) irányadó.

Az elévülési kifogást az elsőfokú bíróság a CMR 32. cikk. 1., 2., 3. pontjában, valamint a Ptk. 327. § (1), (2) bekezdésében foglaltak figyelembevételével vizsgálta. Megállapította, nem volt vitás, hogy a felperes első alkalommal 2006. október 17-én kapott felszólítást az alperestől, a felperes 2007. január 31-én küldte vissza a felszólamlással kapcsolatos okiratokat az alperesnek, aki 2007 februárjában újabb fizetési felszólítást küldött a kárigénnyel összefüggésben a felperesnek. A CMR 32. cikk 1. pontja szerint az elévülési idő 2006. július 5-én kezdődött meg, a 2. pontja szerint az elévülés október 17-e és 2007. január 31-e között szünetelt. Tekintve, hogy a 32. cikk 2. pontja szerint ugyanarra a tárgyra vonatkozó további felszólamlások az elévülési időt nem szüneteltetik, és nyilvánvalóan meg sem szakítják, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az elévülési idő az alperesi ellentmondás előterjesztéséig, a beszámítási kifogás érvényesítéséig már eltelt, ezért a 32. cikk 4. pontja alapján a beszámítási kifogás elutasításának és a keresetnek történő helyt adásnak volt helye.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását, megalapozott beszámítása okán a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a peres felek között fuvarozási jogviszony jött létre, ugyanakkor tévesen alkalmazta a CMR elévülésre vonatkozó szabályait. A 2006. október 17-i felszólítás az elévülési időt a Ptk. 327. §-a szerint megszakította, ugyanakkor a CMR 32. cikk 2. pontja alapján az elévülési idő mindaddig szünetelt, amíg a felszólamlást a felperes írásban elutasította, tehát 2007. január 30-ig. Az ezt követő ismételt írásbeli felszólítások valóban nem eredményezhettek újabb szünetelést, azonban ismét megszakították az elévülést, a CMR ugyanis csak az elévülési idő ismételt felszólítás miatti további szünetelését zárja ki, a megszakítását nem, mert arra az eljáró bíróság jogát rendeli alkalmazni. Ebből következően akkor sem évült volna el a követelés, ha az alperes a 2007. január 30-i időpontot követően ismételten nem szólította volna fel a felperest, hiszen a 2006. október 17-i felszólítás az elévülési időt már megszakította. Ugyanakkor az elévülési időt a 2007. február 6. napján kelt, felperes által 2007. február 14-én átvett felszólítás is ismételten egyértelműen megszakította, így az alperes követelése a 2007. szeptember 17-i perbeli érvényesítéséig nem évült el.

Az alperes fellebbezése részben, az alábbiak szerint megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, azonban túlnyomórészt téves az abból levont jogi következtetése.

A felperes keresettel érvényesített díj követelését az alperes kizárólag az általa beszámított árukár okán tette vitássá, így az elsőfokú bíróságnak - figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.159/2009/6. számú végzésében foglaltakra - a jogvita elbírálásához a beszámítás alapját képező jogviszony létrejöttét, felperes árukárért fennálló felelősségét, az alperesi követeléssel szemben előterjesztett elévülési kifogását kellett elsődlegesen vizsgálnia.

Az alperes kárigénye a pozíciószámú megbízása alapján létrejött jogviszonyhoz kapcsolódott, melyet az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során lefolytatott bizonyítás eredménye alapján az 1971. évi 3. számú tvr.-el kihirdetett Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről Szóló Egyezmény (CMR) hatálya alá tartozó, a Ptk. 488. § (1) bekezdése szerinti fuvarozási szerződésnek minősített; az első fokú ítélet ekörbeni megalapozottságának vizsgálata - fellebbezés hiányában - a Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően nem képezte a jogorvoslati eljárás tárgyát.

A fentiekből következően a fellebbezés korlátai között azt lehetett vizsgálni, hogy a peres felek közötti nemzetközi közút árufuvarozási szerződés teljesítése során nem vitatottan bekövetkezett, alperes által állított mértékű árukárt a felperes megtéríteni tartozott-e, figyelemmel az elévülési kifogására is.

A fenti szerződéssel fuvarozott áru részleges megsérülése, az árukár bekövetkezte a perben nem volt vitás, a felperes fuvarozói kárfelelősségét a CMR 17. cikk 1. pontja meghatározza.

A felperes szállítmányozókénti mentesülésére hivatkozása a jogviszonyuk fuvarjellege okán nem foghat helyt, fuvarozóként pedig magát a CMR 17. cikk 2. pontja szerint a perben nem mentette ki, így a kárfelelősségére alapított követelésnek helye lehetett.

A CMR 3. cikkében foglaltakból következően a felperes kárfelelősségét nem érinti, hogy a fuvarfeladatot ténylegesen a vele alfuvarozói jogviszonyba lépő ... teljesítette, utóbbi cselekményéért, mulasztásáért ugyanúgy felel, mintha az a saját cselekménye vagy mulasztása lett volna.

A jogalapjában fentiek szerint bizonyított alperesi kárigény érvényesítését annak elévülése sem zárta ki; a Fővárosi Ítéltábla az alábbiak szerint nem osztotta az elsőfokú bíróság felperes elévülési kifogása megalapozottságára levont jogi következtetését.

Az alperes követelése a CMR 32. cikk 1.a. pontja alá eső igény, így a CMR 32. cikk 1. pontja szerinti egyéves elévülési idő kezdete az áru kiszolgáltatásának a napja; nem számít a határidőbe az a nap, amelyen az elévülési idő kezdődik.

A per nem vitás adatai szerint az áru kiszolgáltatására 2006. július 5-én került sor, így az igényérvényesítésre nyitva álló egyéves határidő 2007. július 6-án járt volna le.

A CMR 32. cikk 2. pontja szerint az írásbeli felszólamlás az elévülési időt addig a napig szünetelteti, amelyen a fuvarozó a felszólamlást írásban elutasítja és az ahhoz csatolt okmányokat visszaküldi. Ha a követelést részlegesen elismerték, az elévülési idő a követelés még vitatott részére vonatkozóan tovább folyik. A felszólamlás, vagy az arra adott válasz átvételét, valamint az okmányok visszaküldését az a fél tartozik bizonyítani, aki erre hivatkozik. Ugyanarra a tárgyra vonatkozó további felszólamlások az elévülési időt nem szüneteltetik.

A CMR 32. cikk 3. pontja szerint az elévülési idő szüneteltetésére a fenti 2. pontban foglalt rendelkezések érintetlenül hagyása mellett az ügyben eljáró bíróság joga érvényes. Ugyanez érvényes az elévülési idő megszakítására is.

A fenti jogi szabályozásból és az alperes elévülési kifogással szembeni védekezéséből következően az elsőfokú bíróság vizsgálni tartozott egyfelől az elévülés szüneteltetését, másfelől a megszakítását a CMR 32. cikk 2. és 3. pontja alapján, valamint az ezen rendelkezések által megengedett körben - korlátozottan - a Ptk. szabályai alapján.

A felperes nem tette vitássá, hogy felé az alperes 2007. október 17-én felszólamlással élt, melyet 2007. január 31-én utasított el, így a 2006. július 6-án kezdődő 2007. július 6-án lejáró egyéves elévülési időhöz hozzáadódik a 2006. október 17-e és 2007. január 31-e közötti 106 napos időszak, mely alatt az elévülési

idő szünetelt, utóbbi jogkövetkezménye ugyanis, hogy az elévülési idő annak tartamával meghosszabbodik, a szünetelés alatt az elévülési idő nem folyik.

Ebből következően az alperes számára 2007. október 20-ig állt volna rendelkezésére határidő a követelés érvényesítésére, amennyiben az elévülési idő megszakítására vezető felszólítást nem küldött.

Az alperes helytálló fellebbezési hivatkozása szerint 2007. február 6-án, vitatva a felperesi mentesülésre vezető körülmények fennállását, a kárszámláját ismételten elküldte, mely magatartás nem ismételt felszólamlás, hanem a Ptk. 327. § (1) bekezdése alá eső, a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, mely az elévülést megszakítja, így - az elévülés Ptk. 327. § (2) bekezdése szerinti újbóli megkezdődésére tekintettel - a felperes 2008. február 6-ig érvényesíthette követelését.

A fentiek szerint számított határidő nem telt el az alperesi ellentmondás 2007. szeptember 5-i benyújtásáig, ezen időpont egyébként abban az esetben lenne releváns, amennyiben az alperes védekezése beszámítási kifogásként lenne értékelendő. Az alperes azonban a védekezését a kára per előtti beszámítására, arra alapította, hogy a Ptk. 296. § (1) bekezdése szerinti jognyilatkozatával a felperes követelését a Ptk. 297. § (2) bekezdése szerint - már a per megindítása előtt - megszüntette.

Az elsőfokú eljárás irataiból kitűnően az alperes 2007. január 2-án kelt levelében küldött javaslatot a felperesnek az árukár rendezésére vonatkozóan, és 2007. január 3-án kárszámláját ki is állította, jelezve, hogy annak összege a felperes keresetének alapjául szolgáló ... számú számlából kompenzálásra került. Ezen Ptk. 296. § (1) bekezdése szerinti jognyilatkozat megtételének időpontjában ugyan függő jogi helyzet állt fenn a felszólamlás felperesi elutasításáig, ekkor az elévülés szünetelt, ez azonban a beszámításra vonatkozó, egyoldalú jognyilatkozat megtételét nem akadályozta, annak jogszerűségét nem érinti, a nyilatkozat közlésének időpontjában pedig a követelés érvényesítésére nyitva álló határidő nyilvánvalóan még nem telhetett el, így a felperes a követelése érvényesítésével ez okból nem késett el.

Mindezért az elsőfokú bíróság tévesen vont következtetést a kárigény elévülésére, a CMR 32. cikk 4. pontjában foglaltakat - mely szerint az elévült igény sem viszontkereset, sem kifogás útján nem érvényesíthető - alappal nem alkalmazhatta, az alperesi követelés elutasításának elévülés okán nem volt helye.

Az alperes a követelése érvényesíthetőségén és jogalapja fennállásán túl, a felperes vitatásával szemben annak összegét is bizonyítani tartozott a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint, ezen kötelezettségének túlnyomórészt, az alábbiak szerint eleget tett.

Az alperes a kár összegét a 2010. július 30. napján kelt 19. sorszámú előkészítő iratában részletezte, a felperes azt, hogy a kárszámlítás nem felelne meg a CMR 25. cikkében előírtaknak, nem állította, az abban foglaltakat a 2010. október 15. napján kelt 20/F/1 és 2011. február 15-én kelt 23. sorszámú előkészítő iratában akként tette

vitássá, hogy a számítás „több ponton ellentmondásokat és hibás számítási tételeket” tartalmaz, konkrétan azt kifogásolta, hogy a szállítmányozási díja nem 2.850 euró volt; kérte az alfuvarozója biztosítójának kárszámítását elfogadni.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a felperes kárszámítása ellentmondásoktól és számítási hibáktól mentes, a felperes által hivatkozott ... Zrt. 2007. január 9-én kelt kárszámításából kitűnően a két számítás között eltérés csak az alkalmazott értékcsökkenés mértéke tekintetében mutatkozott - az értékcsökkenés mértékét a felperes konkrétan nem kifogásolta -, a sérült mennyiséget pedig mindkét számítás azonos módon tartalmazta.

Ugyanakkor helytálló a felperes visszatérítendő fuvardíj összegére vonatkozó kifogása, a CMR 25. cikk 1. pontján keresztül alkalmazandó CMR 23. cikk 4. pontja szerint a fuvardíj a sérülés arányában követelhető vissza, a felperessel szembeni kárigény körében azonban az alperes és a megbízója közötti szállítmányozási díj 2.850 eurós összege figyelmen kívül marad, a felperesi fuvardíj 2.000 eurós összege vehető figyelembe.

Az alperes a 2010. július 30-i előkészítő iratában a 2.000 euró fuvardíj alapulvételével is elkészítette kárszámítását, mely a felperes javára 2.365 forint eltérést mutat, ezen számítás helyességét a felperes nem kifogásolta.

Mindezért az alperes beszámítása 2.365 forint erejéig nem vezethetett a felperessel szemben fennálló fuvardíjtartozása megszüntetésére, beszámítása 226.044 forint vonatkozásában jogszerű, ezt meghaladóan a felperes a keresetében megalapozottan támasztott igényt.

A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az alperes marasztalását 2.365 forintra és járulékaira leszállította, ezt meghaladóan a keresetet elutasította és - a döntően megváltozott pernyertességi arányra is figyelemmel - mellőzte az alperes perköltség-fizetésre kötelezését, a fenti marasztalási összeget meghaladóan a beszámítási kifogás elutasítását, egyebekben az ítéletet helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése túlnyomórészt eredményre vezetett, a felperes pernyertessége - az arányát tekintve - jelentéktelen, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes első- és másodfokú perköltsége megfizetésére, melynek körében a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alkalmazásával az elsőfokú eljárásra 20.000 forint, a másodfokú eljárásra a fenti rendelet 3. § (5) bekezdése alapján 10.000 forint jogi képviseleti munkadíj került felszámításra, melyhez hozzáadódik a 10.Gf.40.159/2009/6. számú végzéssel alperes javára megállapított 10.000 forint másodfokú perköltség, valamint a megismételt eljárásban általa lerótt 13.700 forint jogorvoslati illeték.

Budapest, 2011. június 15.

. Bánki Horváth Mária s. k.,
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s. k.,
előadó bíró

Dr. Felker László s. k.,
bíró

A kiadmány hitelül